

Απόφαση της 3ης Συνδιάσκεψης του NAP / 1993

Απόφαση
της 3ης Συνδιάσκεψης
του Νέου Αριστερού Ρεύματος
5-6 Ιούνη 1993

- Ο κοινωνικός πόλεμος σε παροξυσμό.
- Η απάντηση του αριστερού ριζοσπαστικού μετώπου και της εργατικής πολιτικής.
- Τα συγκεκριμένα μέτωπα και τα αριστερά προγράμματα πάλης.
- Δρόμοι προώθησης της εργατικής πολιτικής και του αριστερού μετώπου.

A. Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΕ ΝΕΟ ΠΑΡΟΞΥΣΜΟ

I. Συμπληρώνονται ήδη δύο δεκαετίες από τα πρώτα βήματα εφαρμογής της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης. Στη διάρκεια αυτής της περιόδου ο κόσμος της εργασίας δέχθηκε στρατηγική ήττα. Σε παγκόσμια κλίμακα και στη χώρα μας, με περισσότερες ή λιγότερες αντιφάσεις και αντιστάσεις, οι αναδιαρθρώσεις που επιχείρησε το κεφάλαιο σε μεγάλο βαθμό πέρασαν, έγιναν υλική πραγματικότητα. Αυτή η πραγματικότητα επιδρά σήμερα καθοριστικά στην αντικειμενική θέση, τη συνείδηση και την πολιτική συμπεριφορά των εργαζομένων και της νεολαίας. Ένα νέο πιο εκμεταλλευτικό κοινωνικοπολιτικό τοπίο έχει πλέον διαμορφωθεί, προκαλώντας τους επαναστάτες του σήμερα να ανιχνεύσουν τους δρόμους και τις προϋποθέσεις της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και της κομμουνιστικής απελευθέρωσης ακριβώς στο έδαφος αυτής της πραγματικότητας.

Ωστόσο, σήμερα **ο δυναμισμός της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης μοιάζει να ανακόπτεται**, το ίδιο και τα καύσιμα που πρόσφερε η κατάρρευση των «σοσιαλιστικών» χωρών και των ΚΚ της Δύσης. Ο πληθωρισμός και τα δημόσια ελλείμματα αυξάνονται, η ύφεση και η στασιμότητα σταθεροποιούνται, οι νομισματικές κρίσεις χτυπούν απρόβλεπτα και συχνά σαρωτικά, η ανεργία, η φτώχεια, η «περιθωριοποίηση» βγαίνουν από τα στενά όρια του «τρίτου» η έστω του «τέταρτου κόσμου» των γκέτο, αγγίζοντας ευρύτερα τμήματα των εργαζομένων. Ταυτόχρονα ο «υπαρκτός νεοφιλελευθερισμός», σαν πολιτικό και ιδεολογικό σύστημα ενσωμάτωσης των εργαζομένων, χάνει τη «φρεσκάδα» και την επιθετικότητα που τον χαρακτήριζε. Η πολιτική κυρίως, αλλά και η ιδεολογική φθορά του περιπλέκεται —και από μία άποψη οφείλεται και σε ρεύματα κοινωνικής διαμαρτυρίας που εκδηλώθηκαν τα τελευταία χρόνια, στην καρδιά του αναπτυγμένου καπιταλισμού. Πρόκειται βέβαια για λαϊκές η νεολαιίστικες εκρήξεις και όχι για ένα συγκροτημένο ριζοσπαστικό-αντικαπιταλιστικό κίνημα. Όμως θα ήταν τεράστιο λάθος να υποτιμηθεί η σημασία τους.

Αυτά τα φαινόμενα οξύνονται από την **ένταση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών** που φέρνουν την ιμπεριαλιστική και τη στρατιωτική βία στο διεθνές προσκήνιο, κλονίζουν τα σημερινά δεδομένα των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων (βλ. Μάαστριχτ) αναζητώντας νέες ανώτερες και πιο αντιλαϊκές ισορροπίες, ενισχύοντας τον εθνικισμό, το ρατσισμό, το φασισμό, συνθλίβοντας με τη σιδερένια φτέρνα της «νέας τάξης» και του κοινωνικού πολέμου τα δικαιώματα των εργαζομένων στο εσωτερικό κάθε χώρας. Πιο φανερό γίνεται η κρίση του κυρίαρχου αστικού πολιτικού συστήματος. Το γενικότερο λαχάνιασμα της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης, οι σημαντικές αλλαγές στο ρόλο και τη λειτουργία του κράτους με βάση και το «λιγότερο κράτος» του νεοσυντηρητισμού, η ισχυροποίηση του οικονομικού και πολιτικού ρόλου των πολυεθνικών μονοπωλίων, απαιτούν νέες απευθείας μορφές πολιτικής παρέμβασης και οργάνωσης των συμμαχιών τους, υπονομεύουν το σημερινό ρόλο και τη φυσιογνωμία των κομμάτων και των συνδικάτων και τις δυνατότητες επικοινωνίας και πολιτικής χειραγώγησης των λαϊκών στρωμάτων με τη σημερινή τους μορφή τουλάχιστον. Το σημερινό πολιτικό καθεστώς βρίσκεται στο τέλος του. Το μοναδικό πραγματικό δίλημμα είναι αν αυτή η παρατεταμένη και ανήσυχη εγκυμοσύνη θα φέρει στη ζωή μια νέα αστική τερατογένεση ή ένα αυθεντικό επαναστατικό ρεύμα εργατικής πολιτικής.

II. Διανύουμε, συνεπώς, μια περίοδο καμπίς, όπου κυφορούνται νέες **σοβαρές αντεπαναστατικές τομές σ' όλα τα επίπεδα**, με κατεύθυνση όχι κάποιο νέο ρεφορμιστικό «κοινωνικό συμβόλαιο», αλλά ένα νέο πιο επιθετικό παροξυσμό του κοινωνικού πολέμου, Αυτές οι επιθετικές κινήσεις του κεφαλαίου είναι έκφραση της δύναμης αλλά και της αδυναμίας του. Παρά τη δραματική υπεροπλία του κεφαλαίου, δημιουργούνται ορισμένες δυνατότητες για την ανάπτυξη ενός σύγχρονου αντικαπιταλιστικού ρεύματος. Η όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων, η επανασύνδεση του καπιταλισμού με την έννοια της πιο βαθιάς κοινωνικής οπισθοδρόμησης για σημαντικά τμήματα των εργαζομένων και νεολαίας, βάζουν όλες τις διάσπαρτες δυνάμεις της αριστερής εργατικής σκέψης και πράξης, μπροστά στην επείγουσα ανάγκη να συμβάλλουν στην εμφάνιση της εργατικής πολιτικής στο προσκήνιο με υπολογίσιμους και ανεξάρτητους από την κυρίαρχη πολιτική όρους.

III. Τα κρισιμικά φαινόμενα που διαπερνούν το κόσμο του κεφαλαίου παίρνουν στην Ελλάδα ακόμα πιο περίπλοκες μορφές, καθώς τροφοδοτούνται επιπλέον από το απολιθωμένο πολιτικό σύστημα, από τη μη ολοκλήρωση του πρώτου κύματος της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης, από τη μη αναστρέψιμη κρίση που διαπερνά τη μεταπολιτευτική στρατηγική της ελληνικής ολιγαρχίας (για προσκόλληση στην πρώτη ταχύτητα της ΕΟΚικής ολοκλήρωσης), από την όξυνση του ανταγωνισμού των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και των ντόπιων ολιγαρχιών στην περιοχή των Βαλκανίων.

Σήμερα **επιλέγεται η «φυγή προς τα μπρος»** —με καύσιμη ύλη τα λαϊκά δικαιώματα τον ίδιο τον κόσμο της ζωντανής εργασίας— μιας ισχνής, αλλά ισχυρής μονοπωλιακής πολυκλαδικής αφρόκρεμας με πολυεθνική διαπλοκή, σύγχρονη τεχνολογία και ευρωπαϊκές δυνατότητες, η οποία πρωτοστατώντας στην προώθηση μιας άνευ προηγουμένου αντιδραστικής επίθεσης θα καταδικάζει στο τέλμα της βαρβαρότητας το σύνολο της κοινωνίας, θα οδηγεί σε μια χωρίς όρια αυταρχικοποίηση του καθεστώτος. Στα Βαλκάνια, η ελληνική ολιγαρχία χωρίς να εγκαταλείψει πλήρως τη γραμμή της συμμετοχής και της αξιοποίησης πολεμικών τυχοδιωκτισμών η τη διεκδίκηση κάποιου πρωταγωνιστικού ρόλου, πριμοδοτεί τώρα κυρίως μια πολιτική οικονομικής διεΐσδυσης και υποδούλωσης γειτονικών χωρών. Με το ενιαίο δίπολο ευρωπαϊσμός-εθνικισμός κλιμακώνει την επίθεση στο εσωτερικό. Σοβαρές ανακατατάξεις προετοιμάζονται στο πολιτικό σκηνικό. Οι αλλαγές θα είναι πιο εντυπωσιακές από μια απλή αλλαγή ηγεσιών ή από μια κυβερνητική αλλαγή φρουράς. Οι εκλογικές αναμετρήσεις της επόμενης τριετίας (βουλευτικές, ευρωεκλογές, προεδρικές, δημοτικές) θα είναι οι δοκιμαστικοί σωλήνες για την προώθηση της πιο κατάλληλης αναδιάταξης που θα εκφράσει τις αναγκαιότητες της νέας αστικής στρατηγικής.

Τα πολιτικά κόμματα και οι μάζες που επηρεάζουν θα βρεθούν στη δίνη αυτού του πολιτικού ανεμοστρόβιλου. Επιδιώκεται να αναμορφωθεί και να συμπληρωθεί η βεντάλια του συστήματος της

αστικής κυριαρχίας με νέους πολιτικούς σχηματισμούς. Η δημιουργία της κίνησης Σαμαρά μπορεί με το χαρτί του «εθνικού» και της «ανανέωσης» να φέρει ανακατατάξεις σε αντιδραστική εθνικιστική κατεύθυνση όχι μόνο στο χώρο της ΝΔ αλλά και στο χώρο του ΠΑΣΟΚ.

Η Ν.Δ. έχει χρεωθεί με την αντιλαϊκή πολιτική της, δημιουργώντας ένα αντικυβερνητικό, αντιδεξιό ρεύμα ειδικά στη εργατική τάξη και τη νεολαία. Η πολιτική που προωθεί δεν είναι η επιστροφή της «επάρατης Δεξιάς», αλλά η εφαρμογή του αστικού εκσυγχρονιστικού και ΕΟΚικού μοντέλου.

Το ΠΑΣΟΚ πολιτικά κινείται πιο δεξιά από ποτέ. Είναι δεσμευμένο στο Μάαστριχτ, στις επιλογές του ΣΕΒ, είναι όμηρος των ΜΜΕ και των διάφορων κλειστών λόμπι της κατεστημένης πολιτικής. Ταυτόχρονα δεν σπρώχνεται από κάποιο λαϊκό ρεύμα με τα στοιχεία του ενθουσιασμού, της «αλλαγής», αλλά από τη λογική του μικρότερου κακού. Ακόμα και αν κερδίσει τις εκλογές, πολύ σύντομα θα βρεθεί αντιμέτωπο με την όξυνση της δυσαρέσκειας χωρίς περίοδο ανοχής από τους εργαζόμενους και χωρίς περιθώρια από το κεφάλαιο. Και γι' αυτό διαλέγει σαν βασικό πεδίο «αντιπολίτευσης» την εθνικιστική πλειοδοσία. Έτσι κι αλλιώς στους εργαζόμενους της επιρροής του ΠΑΣΟΚ θα υπάρξουν ανακατατάξεις. Είναι ανάγκη η ριζοσπαστική Αριστερά να προσπαθεί να επιδράσει σ' αυτούς μέσα από την αντισυντηρητική πάλη και τους αγώνες της εργατικής τάξης και της νεολαίας που ασφαλώς θα σημαίνει αποδέσμευση από την πολιτική της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ που είναι εξίσου συντηρητική.

Ο Συνασπισμός βουλιάζει μαζί με την παλιά στρατηγική της άρχουσας τάξης. Τα θραύσματα μιας ενδεχόμενης μετεκλογικής του διάλυσης, θα τροφοδοτήσουν όλες τις πλευρές και όλα τα πολιτικά σενάρια. Από την εθνικιστική αναπαλαίωση και την ουρά της σοσιαλδημοκρατίας, μέχρι μια επανέκδοση ενός ρεφορμιστικού συνασπισμού. Πάντως παρότι ο περισσότερος κόσμος ΣΥΝ μετά το πείραμα του εθνικού εκσυγχρονισμού οδηγείται στον παροπλισμό, την αποστρατεία ή το συμβιβασμό με τη σοσιαλδημοκρατία, υπάρχει και ένα μικρό τμήμα του που διαπνέεται από αριστερές αναζητήσεις.

Το ΚΚΕ καταφέρνει να περιχαρακώσει ορισμένη επιρροή από την παραδοσιακή Αριστερά, χωρίς να κερδίζει όμως από τα σύγχρονα ρεύματα ριζοσπαστισμού. Επιλέγει μια αριστερή φρασεολογία σε ορισμένα θέματα —κρατώντας βέβαια μια προσεκτική ισορροπία με κυρίαρχες αστικές επιλογές— χωρίς να τη συνοδεύει με την αντίστοιχη πράξη και τις αναγκαίες στρατηγικές τομές. Δεν μπορεί να ξεκολλήσει από το υποταγμένο γραφειοκρατικό παρελθόν. Ίσα ίσα, αν κατοχυρωθεί σαν η κύρια δύναμη της επίσημης Αριστεράς σε βάρος του ΣΥΝ, θα γίνει και ο κύριος φορέας καθεστωτικής πολιτικής στο αριστερό κίνημα. Παρ' όλα αυτά υπάρχουν ορισμένα περιθώρια κοινής αγωνιστικής δράσης με έναν κόσμο του ΚΚΕ σε σειρά ζητήματα.

Αναπτύσσονται επίσης από το κατεστημένο πολύπλευρα σχήματα δορυφοροποίησης γύρω από τα καθεστωτικά κόμματα και ενσωμάτωσης στο σύστημα της ριζοσπαστικής Αριστεράς και της διάχυτης αμφισβήτησης, καθώς και αγωνιστικής ανεξάρτητης δράσης, σημαντικών τμημάτων της εργατικής τάξης και των νέων. Επίσης η προσπάθεια να καταδικαστούν αυτές οι δυνάμεις στο κινηματικό κατακερματισμό και την απολίτικη ατομική φυγή. Γι' αυτό είναι πολύ σημαντικό το ΝΑΡ να προβάλλει μια συνεκτική και επιθετική πολιτική γραμμή Αριστερού Μετώπου με κέντρο το ανεξάρτητο ριζοσπαστικό δυναμικό.

Κεντρικό ζητούμενο σ' όλη αυτή την περίοδο για το ΝΑΡ θα είναι η αλληλένδετη προσπάθεια να διαμορφωθεί και να προβληθεί η εργατική επαναστατική πολιτική, που θα δίνει το απαραίτητο ποιοτικό, καινοτόμο στοιχείο στη φυσιογνωμία μας και να προωθείται η συσπείρωση και ριζοσπαστική ανανέωση της μαχόμενης αντικαθεστωτικής Αριστεράς, η μάχιμη παρουσία της Αριστερής Λαϊκής Αντιπολίτευσης μακράς πνοής ενάντια στη συντηρητική επίθεση απ' όποιον κι αν υλοποιείται.

Β. Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

I. Σ' αυτές τις συνθήκες το NAP επιχειρεί να ανιχνεύσει, να διατυπώσει και να δοκιμάσει στην πολιτική πάλη τα χαρακτηριστικά και τις προϋποθέσεις μιας σύγχρονης εργατικής επαναστατικής πολιτικής πρότασης και πρακτικής. Η πρόταση αυτή σχηματικά συμπυκνώνεται στο τρίπτυχο:

- Αντικαπιταλιστική επανάσταση με κομμουνιστικό διεθνιστικό περιεχόμενο.
- Αριστερό Ριζοσπαστικό Μέτωπο, σαν κύριος φορέας της εργατικής πολιτικής σήμερα.
- Ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική ανασύσταση του κομμουνιστικού εργατικού κόμματος. Αναγέννηση του κομμουνιστικού κινήματος.

II. Στην αντίληψη και την πρακτική μας η εργατική επαναστατική πολιτική:

- φέρνει στο επίκεντρο του περιεχομένου και των μορφών οργάνωσής της την αντικαπιταλιστική πάλη και ανατροπή.
- συνενώνει σε μια ενιαία ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική κίνηση τους οικονομικούς αγώνες για τις ανάγκες και τα δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας, τους αυθόρμητους πολιτικούς αγώνες (που μπορεί, έστω εμβρυακά, να προσεγγίσουν ένα ανατρεπτικό περιεχόμενο) και τον συνειδητό επαναστατικό αγώνα.
- συνδυάζει τον αγώνα για τα κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα της εργατικής τάξης και της νεολαίας, την πάλη για τις ιδέες, τις αξίες και τον αγώνα για το υποκείμενο της επανάστασης και τον κομμουνισμό, για την αναγέννηση του κομμουνιστικού κινήματος.

Σε ό,τι αφορά το περιεχόμενο της, η εργατική πολιτική έχει στον πυρήνα της την επίλυση της βασικής αντίθεσής της ανάμεσα στις εργατικές και νεολαιίστικες ανάγκες και τις εκμεταλλευτικές κοινωνικές σχέσεις, έχει, δηλαδή, περιεχόμενο ανατρεπτικό, αντικαπιταλιστικό, με «καρδιά» και συνολικό πολιτικό στόχο του την ανατροπή της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων. Πρόκειται για ένα περιεχόμενο που προσεγγίζεται από ορισμένες δυνάμεις της εργατικής πολιτικής συνειδητά και ολοκληρωμένα και από άλλες «αυθόρμητα» και εμβρυακά.

Η αναγκαιότητα για ένα τέτοιο **περιεχόμενο πηγάζει από τις εξελίξεις του σύγχρονου καπιταλισμού και των αντιθέσεων του**, από την αδυναμία του ρεφορμισμού να αναμετρηθεί έστω και στοιχειωδώς με το νεοσυντηρητικό οδοστρωτήρα, από τις εμπειρίες της εργατικής και νεολαιίστικης πάλης ενάντια στον κοινωνικό πόλεμο του κεφαλαίου, από τη διπλή πείρα των αλμάτων και των καταρρέσεων του επαναστατικού κινήματος, από την ίδια ανάγκη για ανατροπή του σημερινού συντριπτικά αρνητικού συσχετισμού δυνάμεων.

Σε ό,τι αφορά την τακτική και τη σχέση με τη στρατηγική, η εργατική πολιτική φέρνει στο κέντρο της την αντιπαράθεση με τη βασική αντίθεση που καλείται να λύσει το εργατικό κίνημα, την προσπάθεια σύνδεσης στη σημερινή πάλη των επιμέρους αντιθέσεων με τη βασική. Έτσι ώστε μέσα από τη σύγκρουση με τις κύριες —σε κάθε περίοδο— επιλογές του κεφαλαίου να αναδύεται, να εκφράζεται, και να ωριμάζει η ανάγκη και η πάλη για συνολική σύγκρουση-ανατροπή της αστικής εξουσίας. Πρόκειται δηλαδή για μια τακτική που δεν αντιμετωπίζει την αντικαπιταλιστική πάλη σαν «επαναστατικό βερμπαλισμό». Αλλά τη μετατρέπει σε μάχιμη επαναστατική δύναμη στο βαθμό που ξεχωρίζει και ιεραρχεί σωστά τα βασικά ζητήματα μέσα από τα οποία εκδηλώνεται η κυριαρχία του κεφαλαίου, αλλά και η αντικαπιταλιστική πάλη, έχει την ικανότητα μέσα από την πάλη σ' αυτά τα ζητήματα να φέρνει στην επιφάνεια την ανάγκη της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Αρκεί βέβαια να έχει σαν συνολικό πολιτικό στόχο αυτή την ανατροπή. Η σύνδεση της επαναστατικής τακτικής με τη στρατηγική του κομμουνισμού-διεθνισμού δεν αφορά τη σύνδεση του «σήμερα» με το «αύριο», δεν είναι πάλη για την τακτική και προπαγάνδα

για το «όραμα». Αντίθετα είναι η αλληλοδιαπλοκή στο σήμερα —με βάση τους συσχετισμούς δυνάμεων και την εξέλιξη της αντικειμενικής πραγματικότητας— της κομμουνιστικής διεθνιστικής στρατηγικής με την ανατρεπτική αντικαπιταλιστική τακτική. Έτσι, ο συνολικός πολιτικός στόχος, αλλά και τα άμεσα αιτήματα θα παίρνουν υπόψη τους πολιτικούς συσχετισμούς για να τους «αναπροσαρμόσουν» με την πολιτική πάλη ως το συνολικό αίτημα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, και όχι για να «φυλακιστούν» στο «εφικτό των σημερινών συσχετισμών», για να «προσαρμοστούν» στις δυνατότητες και τα όρια της αστικής πολιτικής.

Σε ό,τι αφορά τους φορείς και τις μορφές, η εργατική πολιτική αναπτύσσεται σε ανταγωνιστική αντίθεση με τους μηχανισμούς, τις μορφές οργάνωσης και τους θεσμούς επιβολής της αστικής πολιτικής. Έτσι, «πεδίο αναφοράς» και συγκρότησης των φορέων και του περιεχομένου της δεν είναι οι αστικοί «κοινοβουλευτικοί θεσμοί» της κρατικής πολιτικής ή του «επίσημου» συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά τα αυθεντικά σκιρτήματα της ριζοσπαστικής εργατικής και νεολαιίστικης πάλης, που αμφισβητούν και υπερβαίνουν στη πράξη —από άποψη περιεχομένου και μορφών— τα όρια της αστικής πολιτικής και των θεσμών της.

III. Το Αριστερό Μέτωπο συμπυκνώνει στις σημερινές συνθήκες την πολιτική πρόταση του NAP και ευρύτερα της ριζοσπαστικής Αριστεράς και των πρωτοπόρων δυνάμεων της εργατικής πολιτικής. Αποτελεί τον κύριο φορέα άσκησης της εργατικής-αντικαπιταλιστικής πολιτικής και των συμμαχιών της.

Το Αριστερό Ριζοσπαστικό Μέτωπο αποτελεί συσπείρωση των πιο διαφορετικών αντικαπιταλιστικών τάσεων, όλων όσων παλεύουν εμβρυακά ή ολοκληρωμένα για την αντικαπιταλιστική ανατροπή. Είναι η πολύμορφη συμμαχία και αλληλεπίδραση των δυνάμεων της συνολικής και συνειδητής εργατικής πολιτικής (που δρουν σε όλα τα κοινωνικά μέτωπα και τους χώρους με συνειδητό περιεχόμενο και στόχο την ανατροπή της αστικής κυριαρχίας) με εκείνα τα τμήματα, τις τάσεις και τους αγώνες της εργατικής τάξης που κατά περίπτωση, κατά διαστήματα, από διαφορετικούς δρόμους και με διαφορετικούς όρους στρέφονται αντικειμενικά κατά των κυρίαρχων επιλογών και της ίδιας της εξουσίας του κεφαλαίου. Ταυτόχρονα, είναι το κύριο πεδίο των πολιτικών συμμαχιών της εργατικής πολιτικής με τις αντικαπιταλιστικές ανατρεπτικές τάσεις και τμήματα των μη εργατικών και ενδιάμεσων στρωμάτων.

Έτσι, **στόχος του Αριστερού Ριζοσπαστικού Μετώπου** είναι να συνενώνει και να μετασηματίζει πολιτικά τα κινήματα και τις τάσεις που αναπτύσσονται ασύμμετρα ενάντια στην πολιτική του κεφαλαίου ως το επίπεδο ενός γενικού μετωπικού κινήματος αντικαπιταλιστικής πάλης και ανατροπής. Σε αυτά τα πλαίσια αναζητά τους πρωτοπόρους πολιτικούς αγωνιστές στα διάφορα μέτωπα της αντικαπιταλιστικής πολιτικής πάλης και όχι στα πεδία του αστικού πολιτικού συστήματος. Και επιδιώκει να προωθήσει τις πολιτικές συμμαχίες των αντικειμενικά αντικαπιταλιστικών κοινωνικών δυνάμεων, μέσα από την προώθηση της δικής τους πολιτικής πάλης που αναπτύσσεται με λιγότερο ή περισσότερο πολιτικά προωθημένα τμήματα. Με το περιεχόμενο και συνολικότερα με την πολιτική του Αριστερού Μετώπου διαμορφώνεται μια πολιτική λογική και πρόταση που αφορά το σύνολο των καθηκόντων ενός επαναστατικού ρεύματος και όχι μόνο την «οικονομική-συνδικαλιστική» πάλη. Και απαντιέται το πρόβλημα των μορφών οργάνωσης της **αντικαπιταλιστικής πολιτικής πάλης**, με έναν τρόπο που δε «φυλακίζει» το Αριστερό Μέτωπο σε κάποια στατικά σχήματα, αλλά ταυτόχρονα ενισχύει τις διαδικασίες συγκρότησης αυτοτελών μορφών οργάνωσης της εργατικής πολιτικής και της εξωκοινοβουλευτικής πάλης των εργαζομένων.

Η πολιτική του Αριστερού Ριζοσπαστικού Μετώπου και ιδιαίτερα η βασική πλευρά του, η πολιτική πάλη για τα οικονομικά και κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας, αποτελεί την κύρια μορφή επικοινωνίας της εργατικής πολιτικής με την πλειοψηφία των εργαζομένων, με τα διαφορετικά επίπεδα και τις αντιφάσεις της συνείδησής τους και με τους ασύμμετρα αναπτυσσόμενους αγώνες τους, τον κύριο δρόμο για την μετατροπή της σε πλειοψηφία

σε επιμέρους μέτωπα και γενικότερα σε πλειοψηφικό ανατρεπτικό κίνημα. Αποτελεί τον κρίκο σύνδεσης, το πεδίο συνάντησης της πάλης για τις ανάγκες και τα δικαιώματα. για τα «συμφέροντα», με το «συμφέρον» τις ιδέες και τις δυνάμεις της **αντικαπιταλιστικής επανάστασης και του κομμουνισμού**, στο καθοριστικό μέτωπο της σημερινής πολιτικής πάλης.

Έτσι, το Αριστερό Ριζοσπαστικό Μέτωπο αναδεικνύεται σε ιδιαίτερη και αυτοτελή πλευρά της επαναστατικής εργατικής πρωτοπορίας, συνδέεται με την επανίδρυση της εργατικής κομμουνιστικής οργάνωσης, με τη μετωπική εργατική πολιτική και με την αριστερή πτέρυγα του κοινωνικού κινήματος. Αποτελεί το βασικό μοχλό ανατροπής των συντριπτικά αρνητικών συσχετισμών, οι οποίοι κρίνονται στο επίπεδο αντιπαράθεσης του περιεχομένου, των προγραμμάτων πάλης και των μορφών οργάνωσης της εργατικής και της αστικής πολιτικής. Τέλος, η συμβολή των όποιων επαναστατικών τάσεων ή δυνάμεων —και του ίδιου του NAP— στις διαδικασίες και τη συγκρότησή του αναδεικνύεται σε καθοριστικό κριτήριο της κομμουνιστικής τους πρακτικής.

IV. Βασική πλευρά του Αριστερού Ριζοσπαστικού Μετώπου είναι η πάλη για τα οικονομικά και κοινωνικά ζητήματα των εργαζόμενων και της νεολαίας και η μετεξέλιξη-σύνδεση αυτής της πάλης με ένα συνολικό πολιτικό μετωπικό κίνημα που θα διεκδικεί την ουσιαστική και σταθερή βελτίωση της θέσης τους. Αυτού του είδους η πολιτική πάλη για τα δικαιώματα είναι η ανώτερη πλευρά της συνολικής πολιτικής πάλης για την ανατροπή της αστικής κυριαρχίας, είναι η αφετηρία, αλλά και το ανώτερο σημείο «επιστροφής» της εργατικής πολιτικής στην προσπάθειά της να αναδείξει την αναγκαιότητα της αντικαπιταλιστικής πάλης και ανατροπής, είναι το κέντρο βάρους και όχι το προοίμιο της πολιτικής δράσης, η βασική κατεύθυνση κι όχι η προϋπόθεση της πολιτικοποίησης των διεκδικητικών αγώνων.

Έτσι, η πολιτική του Αριστερού Ριζοσπαστικού Μετώπου επιχειρεί να εκφράσει και να επικοινωνήσει με τις τάσεις χειραφέτησης της εργατικής τάξης. Αυτές οι τάσεις εκδηλώνονται στην οικονομική πάλη σαν αγώνας που διεκδικεί ουσιαστικές ρήξεις στην αστική πολιτική, βελτίωση της θέσης των εργαζομένων και σήμερα αδυνατούν να προβάλουν επιθετικούς στόχους, μένοντας καθηλωμένες στον αμυντικό αγώνα για την υπεράσπιση της θέσης των εργαζομένων από τη νεοσυντηρητική λαίλαπα. Στην πολιτική πάλη εκδηλώνονται σαν επαναστατικός πολιτικός αγώνας που περικλείει το σπέρμα της κατάργησης της ατομικής ιδιοκτησίας.

Σ' αυτά τα πλαίσια:

- Αναδεικνύεται σε βασικό καθήκον του Αριστερού Μετώπου η απελευθέρωση των διεκδικητικών οικονομικών αγώνων από τα δεσμά, το περιεχόμενο, τις δομές, τις διαδικασίες του σημερινού συνδικαλιστικού κινήματος που δρα σαν καθεστωτικός πολιτικός μηχανισμός εξουδετέρωσης της αυτοτελούς ταξικής πάλης, σαν μηχανισμός διοχέτευσης και επιβολής της αστικής πολιτικής. Η ενίσχυση των σύγχρονων δυνατοτήτων ανάπτυξης αυτοτελών οικονομικών αγώνων πολιτικοποίησης και ευρύτερης εκπροσώπησης τους. Η ενίσχυση των πλατιών αυτοτελών διαδικασιών που γίνονται με όρους μαζικού κινήματος και ανταγωνίζονται το «επίσημο» συνδικαλιστικό κίνημα. Η συμβολή στη δημιουργία νέων πλατιών ευέλικτων αναπτυσσόμενων φορέων και μορφών οργάνωσης του οικονομικού αγώνα. Μ' αυτή τη λογική αντιμετωπίζουμε και τη συμμετοχή στις διαδικασίες του σημερινού συνδικαλιστικού κινήματος.

- Προβάλλουμε μια λογική για την πολιτικοποίηση της οικονομικής πάλης, για την πολιτική πάλη για τις ανάγκες και τα δικαιώματα, που δεν εξαντλείται απλά στον πολιτικό χρωματισμό των διεκδικητικών αγώνων με ριζοσπαστικές, αντιΕΟΚικές κλπ αιχμές. Αλλά σημαίνει, πάνω απ' όλα το πέρασμα στην πολιτική πάλη των εργαζομένων για τον «εαυτό τους», για την αλλαγή των συσχετισμών ανάμεσα στο περιεχόμενο και τα «όργανα» της εργατικής και της αστικής πολιτικής, για την αλλαγή των ίδιων των σχέσεων εξουσίας. Αυτή η πολιτική πάλη και συσπείρωση συνδέεται απαραίτητα με τους διεκδικητικούς αγώνες, αλλά υπερβαίνει τα «στενά» πλαίσιά τους. Συνδέεται με

την πάλη στους επιμέρους χώρους, για να συμπυκνώσει και να μεταφέρει την πολιτική δύναμή τους «έξω», στη σφαίρα της αντιπαράθεσης της εργατικής πολιτικής και πάλης με την αστική πολιτική και τους θεσμούς της. Συνδέει την εργατική τάξη με το συνολικό πολιτικό αγώνα, επιχειρώντας να διαμορφώσει μια νέα ενότητά της, έξω από τα πλαίσια της αστικής πολιτικής, των συσχετισμών της, του κομματικού συστήματος, των κρατικών, ιδεολογικοπολιτικών και «συνδικαλιστικών» θεσμών και οργάνων της.

- Προωθούμε τη διαμόρφωση μιας αριστερής πτέρυγας των διεκδικητικών αγώνων σ' όλους τους βασικούς χώρους και τα μέτωπα πάλης. Αυτή η πτέρυγα αποτελεί αφετηρία, θεμέλιο της πολιτικής συσπείρωσης και πάλης για τα δικαιώματα, με κυρίαρχο στοιχείο της τη δυνατότητα να αναπτύσσει δεσμούς με την πλειοψηφία των εργαζόμενων και της νεολαίας και των αγώνων τους. Δεν είναι μια πιο ριζοσπαστική παράταξη στα πλαίσια του «συνδικαλιστικού κοινοβουλίου», αλλά πολιτική μορφή οργάνωσης και διεξαγωγής της πολιτικής πάλης για τις ανάγκες, ιστός πολιτικής συνένωσης και συντονισμού των αγωνιστικών σκιρτημάτων της εργατικής τάξης και της νεολαίας, που συγκρατείται με συγκέντρωση των διάσπαρτων πρωτοπόρων δυνάμεων μέσα και έξω από τους χώρους παραγωγής, μέσα και έξω από τους αγώνες που αναπτύσσονται στα πλαίσια του σημερινού συνδικαλιστικού κινήματος —αλλά πάντα σε αντιπαράθεση με τον κοινοβουλευτικό χαρακτήρα, τους θεσμούς και τις διαδικασίες του σημερινού σ.κ. και γενικά της αστικής πολιτικής. Είναι ακόμα μια συνιστώσα της εργατικής πολιτικής πρωτοπορίας που συμβάλλει με τον τρόπο της στην παραγωγή πολιτικής και ιδεολογίας και στον επαναστατικό μετασχηματισμό των εργατικών συνειδήσεων.

Γ. ΤΑ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΜΕΤΩΠΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΑΛΗΣ

Η πρόταση του Αριστερού Ριζοσπαστικού Μετώπου είναι η απάντηση στους συγκεκριμένους δρόμους με τους οποίους εκφράζονται οι μορφές και το περιεχόμενο που παίρνει η καπιταλιστική κυριαρχία σήμερα. Έτσι το πολιτικό περιεχόμενο του Αριστερού Μετώπου έχει σαν βάση του ένα πολυεπίπεδο και εξελισσόμενο πρόγραμμα στόχων που αντιστέκεται στις κύριες κατευθύνσεις που παίρνει η καπιταλιστική ανασυγκρότηση και συνολικά στην εξουσία του κεφαλαίου. Που παλεύει για την ουσιαστική βελτίωση της θέσης των εργαζομένων και δημιουργεί ρήγματα στη συντηρητική επίθεση και συνολικότερα στην αστική πολιτική. Που διεκδικεί και προβάλλει τις γνήσιες και πολύπλευρες ανάγκες των εργαζομένων και της νεολαίας, την ανάγκη απελευθέρωσης των δικαιωμάτων τους από τους νόμους της κοινωνίας του κέρδους και της ΕΟΚικής ολόκληρωσης. Που αποκτά, στην κίνηση του μέσα στην πάλη συνολικά αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο, συνδέεται και αναδεικνύει την ανάγκη της ανατροπής της αστικής κυριαρχίας σαν συνολικού πολιτικού στόχου, συνδέεται με το πρόγραμμα της αντικαπιταλιστικής επανάστασης και εξουσίας.

Το πρόγραμμα του Αριστερού Ριζοσπαστικού Μετώπου πρέπει να' ναι ενιαίο και συνεκτικό. Ωστόσο η ασύμμετρη και σ* ένα βαθμό αυτοτελής ανάπτυξη των ξεχωριστών μετώπων, κάνει αναγκαία τη διαμόρφωση και ξεχωριστών προγραμμάτων πάλης, ταυτόχρονα με τη μάχη για την ανατρεπτική πολιτική συνοχή τους ειδικά σήμερα που η αλληλοδιαπλοκή των διάφορων μετώπων είναι εντεινόμενη. Τα προγράμματα που παραθέτουμε παρακάτω είναι ένα βασικό πολιτικό πλαίσιο προς το οποίο πρέπει να τείνουν τα προγράμματα πάλης του μαζικού κινήματος και δεν αποτελούν προφανώς προαπαιτούμενο των διεκδικητικών αγώνων που αναπτύσσονται στους χώρους, ούτε ταυτίζονται με τους αναγκαίους κρίκους-αιχμές αυτών των αγώνων. Χρειάζεται ολόκληρη τέχνη για τη σύνδεση των αιχμών και των άμεσων διεκδικήσεων που πυροδοτούν τους αγώνες, με τα προγράμματα και την αντικαπιταλιστική λογική που διαπερνά το Αριστερό Ριζοσπαστικό Μέτωπο.

α) Η πάλη για τα κοινωνικοοικονομικά δικαιώματα της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

Το κεφάλαιο εξαπολύει απανωτά κύματα εκμεταλλευτικής λεηλασίας. Η ολοκλήρωση των αντιδραστικών τομών που εγκαινίασε η καπιταλιστική ανασυγκρότηση (ιδιωτικοποιήσεις, πακέτα λιτότητας, χτύπημα των κοινωνικών δικαιωμάτων), συνδέεται πιο άμεσα με την μονιμότητα της

ανεργίας, της εργασιακής περιπλάνησης και της περιθωριοποίησης, σαν μόνιμων στοιχείων της καπιταλιστικής ανάπτυξης της περιόδου.

Στο επίκεντρο της επίθεσης μπαίνει περισσότερο από κάθε άλλη φορά ο εργαζόμενος άνθρωπος και η σπουδάζουσα νεολαία, αυριανή εργατική τάξη. Ήδη βρίσκεται σε εξέλιξη μια πιο εκμεταλλευτική τομή στο εργασιακό καθεστώς, που συνιστά μια ποιοτική αλλαγή στις παραγωγικές σχέσεις. Το νέο εργασιακό καθεστώς δεν περιορίζει μόνο κάποια δικαιώματα, αλλά χτυπάει στη ρίζα τους τις δυνατότητες οικονομικής και πολιτικής αντίστασης της εργατικής τάξης. Ταυτόχρονα ενισχύει τη δύναμη του κεφαλαίου, μέσα από τις νέες μορφές οργάνωσης των κοινωνικών του συμμαχιών και μέσα από την συνύφανση της δύναμης εθνικού, διεθνικού και κρατικού κεφαλαίου. Ο κόσμος της μισθωτής εργασίας κατακερματίζεται και διασπάται, τόσο στο επίπεδο της εργασίας, με βάση ατέλειωτες κατηγορίες ειδικοτήτων, όσο και στο επίπεδο συνολικά της κοινωνικής ζωής, καθώς αυξάνονται και τα φαινόμενα του ρατσισμού. Οι αναδιαρθρώσεις που προωθεί το κεφάλαιο στην παραγωγή, απλώνονται σε όλες τις σφαίρες της κοινωνικής ζωής, συγκροτούν μια ενιαία, πιο αντιδραστική αλλαγή των εκμεταλλευτικών κοινωνικών σχέσεων. Η εξωπαραγωγική δραστηριότητα και οι λειτουργίες που σχετίζονται με την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης, αποχτούν αυξανόμενο βάρος στην κοινωνική ζωή. Να γιατί πρέπει να αναπτυχθεί ενιαία το κίνημα για τα συνολικά κοινωνικά οικονομικά δικαιώματα της εργατικής τάξης.

Ειδικά στην Ελλάδα, μετά από μια παρατεταμένη περίοδο συνεχούς πτώσης του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, προωθείται άλλη μια με βάση τις δεσμεύσεις του Μάαστριχτ, της ΕΟΚ και τις επιλογές των κυρίαρχων δυνάμεων της ολιγαρχίας.

Σ' αυτές τις συνθήκες το όριο ανάμεσα στην πολιτική που κινείται στα πλαίσια του συστήματος και στην εργατική πολιτική του Αριστερού Μετώπου, είναι η προώθηση ρηγμάτων στην αστική πολιτική, ώστε να διεκδικείται συνολικά η ουσιαστική βελτίωση της θέσης των εργαζομένων και η ουσιαστική μείωση του ποσοστού εκμετάλλευσης, να δυναμώνει η ενότητα και η πολιτική ικανότητα της τάξης, να επιτυγχάνεται η ουσιαστική αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών προς όφελος των εργαζομένων, και όχι μόνο η διαπραγμάτευση του ποσοστού και του ρυθμού επιδείνωσης της θέσης τους. Αυτό το πολιτικό όριο αποτελεί τη βάση για ένα πρόγραμμα που θα «βλέπει» στη ριζική ανατροπή, στην κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα βασικά μέσα παραγωγής, στην ουσιαστική κοινωνικοποίηση, στο χτύπημα των πολυεθνικών μονοπωλίων, σε μια κοινωνία που η εργασία θα 'ναι μέσο και ο άνθρωπος σκοπός κι όχι ο άνθρωπος μέσο και το κέρδος αυτοσκοπός. **Στοιχεία ενός τέτοιου προγράμματος πάλης είναι:**

- Αντίσταση και ανατροπή της λιτότητας. Αυξήσεις με κριτήριο τις ανάγκες των εργαζομένων. Πάγωμα τιμών στα είδη πρώτης ανάγκης και στα τιμολόγια των ΔΕΚΟ. Νομοθετική κατοχύρωση γνήσιας ΑΤΑ σαν αφετηρία ελευθέρων συλλογικών διαπραγματεύσεων. Όχι στην τρομοκρατία των ελλειμμάτων. Άμεση μείωση των στρατιωτικών, κατασταλτικών και γραφειοκρατικών δαπανών. Κατάργηση των παροχών στο κεφάλαιο, των υπερτιμολογήσεων και υποτιμολογήσεων. Όχι στη λεηλασία των τοκοχρεολυσίων και των διεθνών τραπεζών. Επαναδιαπραγμάτευση του χρέους.

- Όχι στη φορολογική εξουθένωση των εργαζομένων. Φορολογία των κερδών και της ρεμούλας. Καθιέρωση κατώτατου αφορολόγητου ορίου με βάση τις σύγχρονες ανάγκες των εργαζομένων. Μείωση της έμμεσης φορολογίας. Μηδενικός ΦΠΑ στα είδη πρώτης ανάγκης. Αύξηση του φορολογικού συντελεστή στα ψηλά εισοδήματα, εφαρμογή του «πόθεν έσχες», κατάργηση των φοροπαλλαγών και των προνομιακών ρυθμίσεων στο κεφάλαιο.

- Όχι στην ανεργία, προστασία των ανέργων. Μόνιμη δουλειά για όλους. Όχι στις απολύσεις. Υποχρεωτική επανακατάρτιση και επαναπρόσληψη όλων των απολυμένων από τις επιχειρήσεις που κλείνουν. Επίδομα ανέργων χωρίς προϋποθέσεις στο ύψος του κατώτερου μισθού. Πλήρης ασφάλιση και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη σε όλους τους ανέργους. Κατοχύρωση των γενικότερων ερ-

γασιακών τους δικαιωμάτων (π.χ. μισθολογική και βαθμολογική εξέλιξη) στη διάρκεια της ανεργίας. Άμεση κατοχύρωση του 35ώρου —συνεχής μείωση του χρόνου εργασίας, σύνταξη στα 55. Όχι στο ρουσφέτι, στην πρόσληψη μέσω της κομματική και εργοδοτικής επιλογής.

- Δημιουργική δουλειά - εργατικός έλεγχος. Όχι στην εργοδοτική ασυδοσία. Όχι στην «ομηρία» της ελαστικής εργασίας των «απελευθερωμένων» ωραρίων, των υπερωριών, της σύνδεσης μισθού-εκμετάλλευσης. Όχι στον κατακερματισμό και την κατηγοριοποίηση των εργαζομένων. Ενιαίες συλλογικές συμβάσεις και εργασιακά δικαιώματα. Ίσα δικαιώματα στις εργαζόμενες γυναίκες. Αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις με κριτήριο την ανθρώπινη ανάπτυξη. Εργατικός έλεγχος στους ρυθμούς δουλειάς, στην παραγωγική διαδικασία και στα κέρδη. Διεκδικούμε λόγο για το τι παράγεται και πώς. Μέτρα πρόληψης και προστασίας της υγείας στους χώρους δουλειάς. Όχι στη «μαύρη εργασία» και την υπερεκμετάλλευση των ξένων εργατών. Άμεση κατοχύρωση και αναγνώριση της εργασιακής και κοινωνικής ισοτιμίας των μεταναστών και των ξένων εργατών.

- Αποφασιστική αντίσταση στις ιδιωτικοποιήσεις. Όχι στις απολύσεις και στο χτύπημα των δικαιωμάτων στις υπό ιδιωτικοποίηση επιχειρήσεις. Όχι στο ξεπούλημα των ΔΕΚΟ, στην παράδοση κοινωνικών τομέων στο κεφάλαιο, στην εκχώρηση της διαχείρισης δημόσιων οργανισμών στην ιδιωτική κερδοσκοπία, στην διεύθυνση τους με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Λαϊκή ανασυγκρότηση των δημόσιων οργανισμών με κριτήριο τις ανάγκες των εργαζομένων. Απελευθέρωσή τους από τη λογική του κέρδους, της «ανταποδοτικότητας», των προμοδοτήσεων στις καπιταλιστικές επιχειρήσεις, από τον κρατικοκαπιταλιστικό έλεγχο.

- Ανθρώπινες συνθήκες ζωής. Αύξηση των κοινωνικών δαπανών για την υγεία, την ασφάλιση, την παιδεία, το περιβάλλον, με φορολόγηση των καπιταλιστικών κερδών κι όχι με επιβάρυνση των εργαζομένων. Δημόσια δωρεάν και υψηλής ποιότητας περίθαλψη, με κύρια κατεύθυνση την πρόληψη. Αυξήσεις στις συντάξεις. Κανένας εργαζόμενος ή άνεργος χωρίς ασφάλιση και σύνταξη. Να καταργηθούν οι αντιασφαλιστικοί νόμοι. Να πληρώσουν για τα ελλείμματα των ταμείων οι υπεύθυνοι, η εργοδοσία, οι τράπεζες, το κράτος κι όχι οι εργαζόμενοι. Πάγωμα των ενοικίων, επιδότηση ενοικίου για ανέργους, νέα ζευγάρια και φτωχές οικογένειες, προγράμματα λαϊκής και σπουδαστικής κατοικίας.

- Παιδεία κοινωνικό δικαίωμα. Δωρεάν δημόσια παιδεία ανοιχτή στις κοινωνικές ανάγκες και στις σύγχρονες επιστημονικές δυνατότητες. Αντίσταση στην ιδιωτικοποίηση, στην υποταγή της παιδείας στις ανάγκες του κεφαλαίου, στον «αυτόματο πιλότο» και τα εκπαιδευτικά προγράμματα της ΕΟΚ. Ενιαίο 12χρονο σχολείο με υποχρέωση της πολιτείας να εξασφαλίσει τις προϋποθέσεις για τη φοίτηση όλων των νέων μέχρι 18 ετών. Όχι στους ταξικούς φραγμούς, όχι στις εξεταστικές κρισάρες, όχι στην κατηγοριοποίηση των αποφοίτων και στην «ειδίκευση-βίδα». Ενιαία εργασιακά και μορφωτικά δικαιώματα, ελεύθερη πρόσβαση σ' όλες τις βαθμίδες. Όχι στον αυταρχισμό, την πειθάρχηση, τον τεχνοκρατισμό, την καθηγητική αυθεντία και ιεραρχία. Ελεύθερη αναζήτηση, δημιουργική γνώση, αντίσταση στον ασφυκτικό κρατικό, μονοπωλιακό και ΕΟΚικό έλεγχο της μόρφωσης. Συνεχής επανακατάρτιση-επιμόρφωση των εργαζομένων με βάση τις επιστημονικές εξελίξεις, τις ανάγκες και τις επιθυμίες τους, κι όχι με οδηγό τις επιλογές των επιχειρήσεων. Δμηνη εκπαιδευτική άδεια ανά 5ετία με πλήρεις αποδοχές. Άδειες και διευκολύνσεις (δωρο κ.λπ.) στους εργαζόμενους σπουδαστές-φοιτητές.

- Πολύμορφο οικολογικό κίνημα. Αντίσταση στη λογική της ανάπτυξης «πάση θυσία», στην ασυδοσία του κέρδους αλλά και των μικροσυμφερόντων, στις περιβαλλοντικές καταστροφές των «μεγάλων έργων» που προγραμματίζονται και επιβάλλονται από τις ανάγκες του δυτικοευρωπαϊκού και ελληνικού κεφαλαίου, στη λογική «όποιος ρυπαίνει πληρώνει», στην «πράσινη βιομηχανία» προϊόντων και απατών. Ουσιαστικά μέτρα για την αντιμετώπιση της ατμοσφαιρικής ρύπανσης, για την προστασία του εργασιακού περιβάλλοντος, των δασών, των θαλασσών κ.λπ.

β) Για τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις λαϊκές ελευθερίες.

Η παραπέρα προώθηση της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης απαιτεί αναβάθμιση του αυταρχισμού, χτύπημα των κατακτήσεων του κινήματος. Πρόκειται για έναν ολοκληρωτισμό, στον οποίο όσο θα υποβαθμίζεται η πραγματική αξία των αστικών αντιπροσωπευτικών θεσμών τόσο θα αυξάνεται ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός. Όπου η απολιτικοποίηση των μαζών οδηγεί σε ακόμη πιο ουσιαστική πολιτική ομηρία, με κυρίαρχο το δικτατορικό ιδεολογικό ζυγό των Μ.Μ.Ε. Η ωμή κρατική και εργοδοτική βία και καταστολή αναβαθμίζεται, ταυτόχρονα με την καταστολή που αναβλύζει από όλους τους κρίκους της καπιταλιστικής πραγματικότητας. Το όριο εδώ της αστικής πολιτικής είναι η διεκδίκηση της αλλαγής των πολιτικών ισορροπιών ανάμεσα στους «αντιπροσωπευτικούς θεσμούς» του συστήματος και τα πολιτικά, διεκδικητικά όργανα της εργατικής πολιτικής και των λαϊκών αγώνων. Ένα τέτοιο περιεχόμενο και γενικότερα η πάλη για τις λαϊκές ελευθερίες αποκτά σήμερα πιο έντονο κοινωνικό περιεχόμενο και αντικαπιταλιστικό προσανατολισμό, γίνεται οργανικό στοιχείο της συνολικής ταξικής πάλης. Τείνει προς την ανάδειξη της ανάγκης για εργατική εξουσία, για εργατική δημοκρατία, για την πολιτική αυτοοργάνωση και αυτοδιεύθυνση των «ελεύθερων παραγωγών», τελικά για την απελευθέρωση του ανθρώπου από κάθε εξουσία, κράτος, ιεραρχία και πολιτική.

Στοιχεία ενός άμεσου προγράμματος πάλης είναι:

Διάλυση των ΜΑΤ-ΜΕΑ-ΕΚΑΜ, κατάργηση του «τρομονόμου» και του «ηλεκτρονικού φακελώματος». Καμιά συμμετοχή στα ΤΡΕΒΙ, ΕΥΡΟΡΟΛ, Σένγκεν και πάλη για την κατάργησή τους. Διάλυση της ΕΥΠ, ξήλωμα όλων των μηχανισμών παρακολούθησης.

Δημοκρατία στους τόπους δουλειάς, ελευθερία συνδικαλιστικής δραστηριότητας, κατάργηση των αντιαπεργιακών-αντεργατικών νόμων. Όχι στις συλλήψεις και καταδίκες αγωνιστών.

Διαμόρφωση δυνατοτήτων για ριζοσπαστικό εναλλακτικό δίκτυο πληροφόρησης του κινήματος ενάντια στην «πολυφωνική» μονοφωνία των ΜΜΕ. Προσπάθεια εργατικού ελέγχου στην ασυδοσία των ΜΜΕ.

Αναβάθμιση του ρόλου του κινήματος, «νόμος είναι το δίκιο των αγώνων» για όλα τα ζητήματα.

Καθιέρωση της απλής αναλογικής ως μόνιμου εκλογικού συστήματος στο κοινοβούλιο και τα συνδικάτα.

Αντίσταση στον καταπιεστικό ρόλο του στρατού τόσο απέναντι στους στρατευμένους, όσο και στους λαϊκούς αγώνες. Δημοκρατικά δικαιώματα, συνδικαλισμός, ανθρώπινες συνθήκες ζωής, μείωση της θητείας σε 12μηνο για τους στρατευμένους.

γ) Αντίσταση στην ΕΟΚ και τις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις

Η ΕΟΚ αποτελεί την συνασπισμένη δύναμη των ευρωπαϊκών πολυεθνικών στην πάλη τους ενάντια στο εργατικό κίνημα καταρχήν και στους ανταγωνιστές κατά δεύτερο. Μετά το 1992 και το Μάαστριχτ ο ρόλος αυτός ενισχύεται ποιοτικά.

Οι αντιπαραθέσεις και οι τριγμοί στα πλαίσια των ολοκληρώσεων, αποτυπώνουν ακόμα πιο αντιλαϊκές ισορροπίες. Το Μάαστριχτ που αμφισβητείται, αξιοποιείται από τις ολιγαρχίες για ένα νέο γύρο επίθεσης στα λαϊκά δικαιώματα. Ειδικά στην Ελλάδα γίνεται πιλότος και σημαία του συντηρητικού οδοστρωτήρα.

Το όριο σε αυτό το μέτωπο είναι η συνολική εναντίωση στις επιλογές της ΕΟΚ, στις διαδικασίες των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων και των ιμπεριαλιστικών εξαρτήσεων

κάθε μορφής, η διεκδίκηση του «απεγκλωβισμού», της «αποδέσμευσης» των λαϊκών δικαιωμάτων από τα πλαίσια της ιμπεριαλιστικής ολοκλήρωσης και της κυριαρχίας του κεφαλαίου, εγχώριου και πολυεθνικού.

Η πάλη αυτή τείνει στην **συνολική ρήξη με την ΕΟΚ, στην αποδέσμευση απ' αυτήν, στην αντικαπιταλιστική επανάσταση σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο.**

Το αντιΕΟΚικό μέτωπο πάλης, εκφράζεται με αντίσταση στα μέτρα της ΕΟΚ, που διαπερνούν όλα τα άλλα μέτωπα, και με ειδική εναντίωση στους μηχανισμούς της ΕΟΚ για οικονομική, νομισματική, πολιτική και στρατιωτική ενοποίηση.

δ) Η πάλη κατά του ιμπεριαλισμού, της «νέας τάξης» του πολέμου και του εθνικισμού.

Το σύστημα διεθνών σχέσεων γίνεται πιο άδικο αλλά ταυτόχρονα και πιο περίπλοκο καθώς η ανάπτυξη του πολυεθνικού, πολυκλαδικού μονοπωλίου εντείνει την εκμετάλλευση και στις ανεπτυγμένες χώρες και τομείς. Κάνει την εξάρτηση των χωρών πιο άμεση και καταπιεστική αλλά και πιο εσωτερική και οργανικά συνδεδεμένη με την αστική κυριαρχία σε εθνικό επίπεδο.

Ο καπιταλισμός αποτυγχάνει σαν διεθνές σύστημα καθώς τα παγιωμένα προβλήματα αναπτύσσονται ραγδαία (π.χ. οικολογική καταστροφή, φτώχεια).

Ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός δημιουργεί τρομερές εντάσεις, φέρνοντας στο προσκήνιο και την εξωοικονομική βία. Δημιουργούνται πολεμικές εμπλοκές, πραγματοποιούνται πολεμικοί τυχοδιωκτισμοί. Αναπτύσσονται οι νεοεθνικισμοί που είναι η άλλη όψη του ιμπεριαλιστικού κοσμοπολιτισμού.

Σ' αυτές τις συνθήκες απαιτείται ένας νέος ισότιμος διεθνής καταμερισμός εργασίας, που μπορεί να προωθείται μόνο με την ρήξη της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας, με τη δημιουργία ενός σύγχρονου εργατικού διεθνισμού, με την αντικαπιταλιστική επανάσταση και την διεθνιστική της κατεύθυνση.

Σημεία ενός άμεσου προγράμματος πάλης είναι:

- Έξω από ΔΕΕ, ΝΑΤΟ, «Δυνάμεις ταχείας επέμβασης». Όχι στα ΝΑΤΟικα στρατηγεία και τη μεραρχία στη Θεσσαλονίκη. Άμεση απομάκρυνση των βάσεων και των πυρηνικών όπλων.
- Όχι στην πολεμική εμπλοκή στα Βαλκάνια, όχι στην «καταιγίδα των Βαλκανίων», σταμάτημα του πολέμου, όχι στην υποκίνηση των εθνικιστών απ' όλες τις πλευρές.
- Όχι στην εθνικιστική υστερία, το σοβινισμό, το ρατσισμό, το φασισμό. Δικαιώματα σ' όλες τις μειονότητες και στη χώρα μας. Τα ζητήματα του εθνικισμού, του ρατσισμού και των μειονοτήτων πρέπει να γίνουν αντικείμενο ειδικών συζητήσεων στο ΝΑΡ και ευρύτερα στη ριζοσπαστική Αριστερά.
- Ουσιαστική βοήθεια στον «τρίτο κόσμο». Κατάργηση του χρέους. Όχι στην ασφυκτική τοκογλυφία των τραπεζών.

ε) Η μάχη των αξιών —για την ελευθερία της σκέψης και της ανατρεπτικής συνείδησης.

Όσο η αστική τάξη ενισχύει την αποπολιτικοποίηση και την αποϊδεολογικοποίηση, τόσο αναβαθμίζεται η σημασία της ιδεολογικής χειραγώγησης. Μπορεί να «λαχανιάζουν» τα δόγματα του νεοσυντηρητισμού και του ρεφορμισμού, αλλά αναπτύσσονται ο εθνικισμός, ο μυστικισμός, ο ανορθολογισμός, η θρησκοληψία. Ακόμα πιο σημαντική είναι η επίδραση της «κοινωνίας του θεάματος» και της «ιδεολογίας της καθημερινότητας» που συντρίβει την κουλτούρα της εργατικής τάξης και κάθε πολιτισμική πρωτοβουλία ανεξάρτητη, ανταγωνιστική, ανατρεπτική. Την ίδια ώρα που

έχουν συγκεντρωθεί τεράστιες δυνατότητες για την «απογείωση» της ανθρώπινης προσωπικότητας και για την πλήρη ανάπτυξη του κοινωνικού ατόμου γίνεται μια τερατώδης αντιστροφή. Όλες αυτές οι δυνατότητες κατευθύνονται για τη διαμόρφωση ενός απλοποιημένου, εγωιστικού, τυποποιημένου και τελικά υποταγμένου ατόμου. Τα ΜΜΕ αλλά και η ίδια η τέχνη, οι μόδες, τα γούστα, παίζουν καταλυτικό ρόλο σε αυτή την πραγματικότητα και μάλιστα σε κολοσσιαία κλίμακα, διαμορφώνοντας μια ομογενοποιημένη παγκόσμια συνείδηση. Το Αριστερό Ριζοσπαστικό Μέτωπο και το NAP πρέπει οποσδήποτε να δώσουν τη μάχη των αξιών και μάλιστα με αυτοτελή τρόπο. Η ενίσχυση και προβολή της αυθεντικής και αντιστασιακής καλλιτεχνικής δημιουργίας, η δημιουργία στο χώρο της παιδείας ενός πλατιού ρεύματος κριτικής αμφισβήτησης, το συγκροτημένο άνοιγμα ιδεολογικού μετώπου εφ' όλης της ύλης, η ξεχωριστή δουλειά στο χώρο της νεολαίας, αποτελούν κάποια αναγκαία βήματα σ'αυτή τη κατεύθυνση.

Για μια Αριστερή Λαϊκή Αντιπολίτευση

Όλα αυτά τα μέτωπα πρέπει να συγκλίνουν και να συμπυκνώνονται στη συγκρότηση της Αριστερής Λαϊκής Αντιπολίτευσης «μακράς πνοής», για μια άλλη ανεξάρτητη, ανυπότακτη, αντικαπιταλιστική Αριστερά. Κεντρικός στόχος εδώ είναι: Να δημιουργηθούν ρήγματα στην προσπάθεια σταθεροποίησης της νέας κοινωνικής και πολιτικής αντεπανάστασης και της δεξιάς πολιτικής. Να βελτιωθούν ουσιαστικά οι πολιτικοί, ιδεολογικοί συσχετισμοί στη συνείδηση των εργαζομένων, από τη σκοπιά της επαναστατικής αναδιοργάνωσης όλων των κοινωνικών σχέσεων.

Έτσι η απάντηση-πρόταση για το «τρέχον» πολιτικό πρόβλημα της περιόδου είναι:

- Ανατροπή της δεξιάς κυβέρνησης «από τα κάτω», με αγώνες που θα επιβάλουν ρήγματα στη συνολική δεξιά πολιτική. στη συνείδηση των εργαζομένων και στους πολιτικούς συσχετισμούς και θα εξασφαλίζουν κοινωνικά και κυρίως, πολιτικά «κέρδη» για τους εργαζόμενους.
- Καταδίκη του «ήπιου» νεοσυντηρητισμού των πράσινων και ροζ «κοινωνικών συμβολαίων», της «αλλαγής φρουράς» που προωθείται για σταθεροποίηση του καθεστώτος του κοινωνικού πολέμου.
- Συγκρότηση, μέσα από τους αγώνες αυτούς, μιας ανεξαρτητης Αριστερής Λαϊκής Αντιπολίτευσης που θα υπερασπίζεται το σήμερα και το αύριο της εργατικής τάξης και θα συμβάλλει στην υπόθεση της κομμουνιστικής αναγέννησης.

Η συμβολή διαφόρων δυνάμεων σ'αυτή την προσπάθεια, δεν προϋποθέτει ιδεολογική συμφωνία εφ' όλης της ύλης για το παρελθόν του εργατικού κινήματος, για τις σημερινές αντιθέσεις ή για την προοπτική της κομμουνιστικής αναγέννησης. Απαιτεί όμως εκείνες τις ιδεολογικές και πολιτικές αφετηρίες που μπορούν να στηρίξουν μια αριστερή πρακτική σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Δ. ΔΡΟΜΟΙ ΠΡΟΩΘΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Η προώθηση του Αριστερού Μετώπου και της εργατικής πολιτικής περνάει σήμερα μέσα από:

α) Τη συμβολή στην **ανάπτυξη των αυτοτελών διεκδικητικών αγώνων των εργαζομένων** και της νεολαίας, από την καλύτερη επαφή μ' αυτά τα αγωνιστικά σκιρτήματα. Άμεσα πρέπει να δούμε την παρέμβαση μας σε μεγάλους χώρους που βαδίζουν για ιδιωτικοποιήσεις π.χ ΟΤΕ, ΔΕΗ, ναυπηγεία, ΟΤΑ, ΟΣΕ ή σε χώρους που προβλέπονται συγκρούσεις π.χ. τράπεζες, παιδεία.

β) Την παραπέρα **ενίσχυση-ενοποίηση και πολιτική συγκρότηση της αριστερής πτέρυγας του εργατικού και του νεολαιίστικου κινήματος**. Την ανεξάρτητη παρέμβαση της ριζοσπαστικής Αριστεράς σ' όλες τις διαδικασίες του κινήματος (κι όχι μόνο στις εκλογές). Την ενοποίηση των διάσπαρτων συσπειρώσεων και αγωνιστών σε αυτοτελή πόλο, που θα παίζει πολιτικό ρόλο σε κάθε χώρο αλλά και συνολικά.

γ) Τη δημιουργία του **Κέντρου Εργατικής Παρέμβασης Πληροφόρησης και Αλληλεγγύης** που μπορεί να βοηθήσει στη συσπείρωση διάσπαρτων δυνάμεων της εργατικής Αριστεράς, να προωθήσει την πολιτικοποίηση τους, να συμβάλει στην ανάπτυξη του προβληματισμού και των επεξεργασιών για κρίσιμα θέματα του εργατικού κινήματος. Η πάλη ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, η σύγχρονη εικόνα της εργατικής τάξης, το νέο εργασιακό καθεστώς, η κατάσταση και η πάλη των ανέργων είναι μερικά βασικά θέματα που μπορούν να αναδειχθούν σε μια τέτοια προσπάθεια.

δ) Τη διαδικασία και τις μορφές που παίρνει η **πολιτική ενοποίηση των ριζοσπαστικών και αριστερών στοιχείων του κινήματος της νεολαίας**, όπως προωθεί η ΚΝΕ-NAP, σύμφωνα και με τις αποφάσεις της πρόσφατης συνδιάσκεψής της.

ε) **Μετωπικές πολιτικές πρωτοβουλίες και συσπειρώσεις** όπως αυτές ενάντια στον πόλεμο, την νέα τάξη και τον εθνικισμό, όπως η κίνηση ενάντια στην ΕΟΚ, ή όποιες άλλες πιο ευκαιριακές, σαν την επιτροπή αλληλεγγύης στους 4 φυλακισμένους της ΕΑΣ. Αυτές οι πρωτοβουλίες εξασφαλίζουν μια μάχιμη ριζοσπαστική παρέμβαση στα επίκαιρα μέτωπα, τροφοδοτούνται και τροφοδοτούν, αναβαθμίζονται και αναβαθμίζουν τα αριστερά σχήματα και τις αντίστοιχες αγωνιστικές πρωτοβουλίες των χώρων, συσπειρώνουν αγωνιστές της ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Άμεσα μπορεί να δημιουργηθούν αντιπολεμικές πρωτοβουλίες σε πόλεις, σε ορισμένες γειτονίες της Αθήνας και χώρους, να επιτευχθεί ο πανελλαδικός συντονισμός καθώς και η συνεργασία με άλλα αντιπολεμικά αντιιμπεριαλιστικά ρεύματα. Να αναζωογονήσουμε και να ενισχύσουμε τη συγκρότηση και την παρέμβαση όσων έχουν συσπειρωθεί στις μέχρι τώρα κεντρικές αντιΕΟΚικές μας πρωτοβουλίες (ΑντιΕΟΚική κίνηση).

στ) **Πρωτοβουλίες διαλόγου της Αριστεράς**, που θα ενισχύουν τη ριζοσπαστική ανασύνθεσή της, την προσπάθεια για μια άλλη αντικαθεστωτική Αριστερά.

Σε αυτό το διάλογο μπορεί να συμβάλλει το «ΠΡΙΝ», το Κέντρο Εργατικής Παρέμβασης, αυτοτελείς εκδόσεις και συζητήσεις, περιοδικά κλπ.

ζ) **Τις «συσπειρώσεις έκτακτης ανάγκης».** Δηλαδή τις συμμαχίες σε κάποια υπερεπείγοντα θέματα της αντιδραστικής επίθεσης με δυνάμεις ρεφορμιστικές, τόσο του «συνδικαλισμού», όσο και της πολιτικής. Η κοινή δράση της επαναστατικής ανεξάρτητης Αριστεράς με τις δυνάμεις που μπορούν να επικοινωνούν με τάσεις διεκδικητικού ρεφορμισμού, με τμήματα που έχουν αριστερές, δημοκρατικές, αντισυντηρητικές αναφορές, αποτελεί απαραίτητη πλευρά για την ανασύσταση της εργατικής πολιτικής, και την αποδέσμευση ευρύτερων λαϊκών τμημάτων από την επίδραση της αστικής πολιτικής και των παραλλαγών της. Κι αυτό είναι το βασικό κριτήριο με το οποίο καθορίζουμε τη στάση μας, μαζί φυσικά με την πυροδότηση των αγώνων των εργαζομένων.

η) **Τη συγκρότηση της Αριστερής Λαϊκής Αντιπολίτευσης** και η παρέμβαση της στις κεντρικές πολιτικές αναμετρήσεις μαζί και στις εκλογικές αναμετρήσεις.

θ) **Την ποιοτική ενίσχυση και επαναστατική ανασυγκρότηση του NAP**, της οργάνωσης κομμουνιστικής αναφοράς.

ι) **Την ενίσχυση του ΠΡΙΝ**, όχι μόνο από την άποψη της κυκλοφορίας και των οικονομικών του (που οπωσδήποτε είναι πολύ σημαντικά). Αλλά κυρίως από τη σκοπιά της ουσιαστικότερης σύνδεσης του με τη «ζωή» και τις πρωτοβουλίες του NAP, της συμβολής του στη συζήτηση για τα προβλήματα του εργατικού κινήματος και της επαναστατικής θεωρίας, της συνεισφοράς του στις διαδικασίες της εργατικής μετωπικής πολιτικής, της αποτελεσματικότερης παρουσίας του σαν φωνής της ανεξάρτητης, αντικαθεστωτικής Αριστεράς.

Ε. Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Επιδιώκουμε την παρέμβαση μας στις ερχόμενες εκλογικές μάχες από τη σκοπιά προώθησης του Αριστερού Μετώπου, από τη σκοπιά της δημιουργίας εκείνου, του περιεχομένου και των μορφών της εργατικής πολιτικής που θα στέκουν ανταγωνιστικά στον αστικό κοινοβουλευτισμό.

Η προσπάθεια συνένωσης των διάσπαρτων πρωτοπόρων εργατικών δυνάμεων σε ένα μέτωπο ανεξάρτητης εργατικής πολιτικής πρέπει να εκφράζεται αναγκαστικά σήμερα και στο κορυφαίο πεδίο της πολιτικής που υιοθετούν οι πλατιές μάζες και είναι οι κοινοβουλευτικές εκλογές. Αλλά με τρόπο, που θα αμφισβητεί το περιεχόμενο της τρέχουσας πολιτικής, αλλά και της επίσημης πολιτικής συνολικά, καθώς και του τρόπου άσκησης της.

Αυτό σημαίνει ότι οι εκλογικοί στόχοι της ριζοσπαστικής Αριστεράς δεν θα πρέπει να ενισχύουν την εικόνα της «αντιπροσωπευτικότητας» του κυρίαρχου συστήματος, αλλά να αποβλέπουν κυρίως στη διάδοση του στόχου του διαχωρισμού ενός στοιχειώδους έστω τμήματος της εργατικής τάξης από το «σύστημα» της επίσημης πολιτικής.

Τέλος, θα συνδέουν αυτές τις προσπάθειες, αυτή την ανεξάρτητη πολιτική με την επιτακτική ανάγκη της αναγέννησης του κομμουνιστικού κινήματος, του κομμουνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης.

Επομένως οι πολιτικοί εκλογικοί στόχοι του NAP θα πρέπει να εκφράζονται από. το τρίπτυχο:

Αριστερή Λαϊκή Αντοπολίτευση - Ενότητα και Πάλη για μια Άλλη Ανεξάρτητη, Ανυπότακτη Αριστερά
- Για την Κομμουνιστική Αναγέννηση.

Οποιαδήποτε εξέλιξη στη συγκρότηση της εκλογικής συσπείρωσης πρέπει να εξασφαλίζει τις δύο πρώτες πλευρές του τρίπτυχου. Παράλληλα όμως, στη δουλειά του NAP πρέπει να προβάλλεται και η επιδίωξη της κομμουνιστικής αναγέννησης.

Η εκλογική προσπάθεια θα κριθεί κυρίως από το βαθμό που θα προωθηθεί μέσα και από τις εκλογικές μάχες η συνένωση των δυνάμεων για την διαμόρφωση του Αριστερού Μετώπου και του πολιτικού υποκειμένου της κομμουνιστικής αναγέννησης.

Το NAP απευθύνεται σ' όλους τους αγωνιστές της Αριστεράς που παλεύουν για μια ανεξάρτητη ανατρεπτική παρέμβαση στους πρωτοπόρους των αγώνων της εργατικής τάξης, της αγροτιάς και της νεολαίας, σ' όλες τις αριστερές και ριζοσπαστικές κινήσεις, πολιτικές οργανώσεις, ομάδες και συσπειρώσεις που κινούνται ανταγωνιστικά στο κατεστημένο πολιτικό σκηνικό για να διαμορφώσουμε από κοινού τα ψηφοδέλτια της Αριστερής Λαϊκής Αντιπολίτευσης

Ε. ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ: Ο ΡΟΛΟΣ, Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ NAP

Ι. Οι διαδικασίες της αντικαπιταλιστικής πάλης και ανατροπής, της κομμουνιστικής απελευθέρωσης δεν μπορούν να αναπτυχθούν χωρίς την «επέμβαση» των πρωτοπόρων δυνάμεων της εργατικής πολιτικής και πάλης, χωρίς την οργανωμένη «έκφραση» της δράσης τους, χωρίς την αλληλοδιαπλοκή τους με την ίδια την κίνηση της εργατικής τάξης. Αυτή η ανάγκη έρχεται σήμερα στο προσκήνιο με επίκαιρο, δραματικό όσο και απαιτητικό τρόπο.

Η οργανωμένη «έκφραση και πράξη» της εργατικής πολιτικής και πάλης, η αναγκαιότητα της αναγέννησης επανίδρυσης του κομμουνιστικού κινήματος και συνολικά του επαναστατικού υποκειμένου αποκτά σήμερα πρωταρχική σημασία όχι σαν υπεράσπιση μιας στενής κομματικότητας αλλά σαν αναγεννημένη διάθεση συλλογικής συζήτησης, πάλης και αλληλεγγύης —απ' τις εμβρυϊκές

ως τις πολιτικά αναπτυγμένες μορφές τους— απέναντι στον άκρατο ατομισμό, τον κατακερματισμό, την αποξένωση και τη χειραγωγημένη συμπεριφορά που επιβάλλει η σύγχρονη κεφαλαιοκρατική κοινωνία.

II. Η προσπάθεια ανασύστασης του επαναστατικού εργατικού κόμματος που προβάλλει το NAP αφορά:

α. Το κόμμα σαν αναγκαία, διαλεκτική πλευρά του ευρύτερου αυτοτελούς πολιτικού φορέα της επαναστατικής πολιτικής πάλης.

β. Το κόμμα που θα συμβάλει με πρωτοποριακό τρόπο στη διαδικασία μετατροπής της πλειοψηφίας της εργατικής τάξης σε μαχόμενη πολιτική επαναστατική δύναμη, σε «τάξη για τον εαυτό της».

γ. Το κόμμα με ορίζοντα το μέλλον: τη διαδικασία κατάργησης των τάξεων, την απάλειψη της διαφοράς ανάμεσα σε «κυβερνώντες» και «κυβερνόμενους», την κατάργηση της εξουσίας γενικά, των κομμάτων και της πολιτικής και την αντικατάσταση τους από την κυριαρχία του κοινωνικού ατόμου, την απεριόριστη αυτοανάπτυξη της ανθρώπινης προσωπικότητας.

Η ως τώρα πορεία του NAP εμπεριείχε ταυτόχρονα τις πιο πρωτοπόρες απόπειρες ανασύστασης αυτής της έννοιας του «κόμματος της επανάστασης και του κομμουνισμού», μαζί με τις επιβιώσεις του «επίσημου» κομμουνιστικού κινήματος και τις επιρροές των τάσεων αποστράτευσης και μηδενισμού. Ήταν μια πορεία εμπειρική και αντιφατική σε μεγάλο βαθμό, που σήμερα καλούμαστε να την αναπτύξουμε αποφασιστικά, όχι πια σαν μια αριστερή διαμαρτυρία στο εκφυλισμένο κομμουνιστικό κίνημα —αυτά τα καύσιμα εξαντλήθηκαν— αλλά σαν προσπάθεια ριζικής επαναθεμελίωσης της εργατικής πολιτικής και του κομμουνισμού.

Σ' αυτά τα πλαίσια ο στόχος για ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική ανασύσταση του επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης αναδεικνύεται σε θεμελιακή πλευρά της πολιτικής πρότασης του NAP.

Δεν μπορούμε να μιλάμε βέβαια με την έννοια του «κόμματος-εκπροσώπου» της τάξης, μια έννοια βαθύτατα υποτιμητική για τις πρωτοπόρες δυνάμεις της εργασίας και τα χαρακτηριστικά της πολιτικής πάλης ειδικά στις σημερινές συνθήκες. Αυτή η απόρριψη δεν γίνεται από τη σκοπιά του «πολιτικοποιημένου κινήματος», που αδυνατεί ή αρνείται να κατανοήσει την σύνθετη διαδικασία πολιτικοποίησης της τάξης με προφυλακή αναγκαστικά τα πρωτοπόρα τμήματά της.

Για τη δική μας αντίληψη το Αριστερό Μέτωπο αποτελεί το καθοριστικό πεδίο της επαναστατικής πολιτικής σήμερα. Το «κόμμα», η κομμουνιστική οργάνωση αποτελεί την αναγκαία αφετηρία αυτής της προσπάθειας, εκφράζει την προτεραιότητα της σύνθεσης της επαναστατικής τακτικής με τη στρατηγική του κομμουνισμού, είναι το κύριο πεδίο του μαχόμενου υλισμού και της αναγέννησης της θεωρίας του κομμουνισμού, αποτελεί, τελικά, τον αποφασιστικό κρίκο για τη διαμόρφωση του συνολικού επαναστατικού υποκειμένου.

III. Επαναστατική ανασυγκρότηση της εργατικής πολιτικής και του κομμουνιστικού κινήματος δε μπορεί βέβαια να γίνει χωρίς την επαναστατική ανασυγκρότηση της ίδιας της έννοιας του κομμουνισμού, που τόσο πολύ διαστρεβλώθηκε από τις παραλλαγές της αστικής πολιτικής στο εργατικό και αριστερό κίνημα.

Μια τέτοια ανασυγκρότηση προσεγγίζει τη μαρξιστική υλιστική αντίληψη για το κομμουνισμό, «όχι σαν προκατασκευασμένο μοντέλο αλλά σαν την πραγματική κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα κατάσταση». Γι' αυτό θεωρούμε ότι το κομμουνιστικό αίτημα, της εποχής μας, θα είναι πρώτα από όλα το μεγάλο «όχι» στο σημερινό κοινωνικό και πολιτικό κανιβαλισμό, από τη σκοπιά των αναγκών του εργαζόμενου ανθρώπου για ελευθερία χωρίς όρια. Και ότι η κομμουνιστική πρόταση πρέπει να

απαντά στο σήμερα καλύπτοντας, ταυτόχρονα, το χρόνο του μέλλοντος και του παρελθόντος, το χώρο του εθνικού και του διεθνικού σαν ολότητα.

Ο κομμουνιστικός αυτός χαρακτήρας της επαναστατικής πρότασης δεν μπορεί να αμφισβητηθεί σοβαρά, από τον οποιοδήποτε οπαδό της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, ιδιαίτερα στην εποχή μας. Η χρεοκοπία των εκφυλισμένων εκμεταλλευτικών καθεστώτων στην Ανατολή και των ενσωματωμένων κινημάτων στη Δύση, η ήττα των κοινωνικών επαναστάσεων του 20ού αιώνα οφείλεται ακριβώς στην περιφρόνηση και τη συνειδητή, από ένα σημείο και μετά, καταπολέμηση της κομμουνιστικής αναγκαιότητας σε όλη τη διαδικασία της αντικαπιταλιστικής επανάστασης. Παράλληλα, η ίδια η εξέλιξη του καπιταλισμού και των αντιθέσεών του, δείχνουν ότι η αντικαπιταλιστική επανάσταση, στην εποχή μας, δεν μπορεί να σταθεί ούτε ένα λεπτό και, πάνω από όλα, δεν μπορεί να νικήσει χωρίς να προχωρήσει από την πρώτη στιγμή στο δρόμο του κομμουνισμού-διεθνισμού.

Αυτές οι θέσεις δεν κλείνουν προφανώς τη συζήτηση. Αντίθετα πρέπει να παρθούν επί πλέον πρωτοβουλίες για την οργάνωση και αναζωογόνηση αυτής της συζήτησης για τα μεγάλα ζητήματα της θεωρίας, της τακτικής και της στρατηγικής.

ΣΤ. ΜΕΤΩΠΑ-ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗΣ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ ΤΟΥ ΝΑΡ

Με την προσπάθεια ανασυγκρότησης του ΝΑΡ δεν επιδιώκουμε ένα «οργανωτικό» μάζεμα, μια «γραφειοκρατική τακτοποίηση» του ΝΑΡ. Ούτε μια εκβιαστική, «διοικητική» μετατροπή του σε εργατικό κόμμα. Στόχος μας είναι η συνολική ποιοτική αναβάθμιση του περιεχομένου συγκρότησης και δράσης μας. Η ουσιαστική συνένωση της ιδεολογικής «παραγωγής», της πολιτικής πράξης και της μαζικής δράσης των δυνάμεων που συσπειρώνονται στο ΝΑΡ.

Πού θα κριθεί άμεσα αυτή η προσπάθεια;

1) Εργατικός χαρακτήρας και προσανατολισμός.

Η **εργατική φυσιογνωμία** έχει πολλές πλευρές και πρέπει να διαπερνά όλες μας τις προσπάθειες. Ταυτόχρονα όμως αφορά και το πολιτικό «κέντρο βάρους» των οργανωτικών μας προσπαθειών. Να στηρίξουμε την οργανωτική μας ανασύνταξη στους συντρόφους που είναι κοινωνικά ενταγμένοι στην παραγωγή, **να αναπλάσουμε οργανωτικά το ΝΑΡ σε εργατική παραγωγική βάση**. Ταυτόχρονα οι εργατικές επιτροπές πρωτοβουλίας, να μην δρουν απλά σαν πολιτικοσυνδικαλιστικές κινήσεις αλλά σαν πολιτικές ιδεολογικές οργανώσεις «εφ' όλης της ύλης».

2) Κομμουνιστική φυσιογνωμία και πρακτική

3) Πανελλαδική συγκρότηση. Σ' αυτά τα πλαίσια οπωσδήποτε πρέπει να δούμε και την πιο δημιουργική διαπλοκή των προσπαθειών του ΝΑΡ με αυτές της ΚΝΕ-ΝΑΡ, και ευρύτερα με το σύγχρονο νεολαιίστικο ριζοσπαστισμό.

4) Μάχιμη πολιτική συγκρότηση και λειτουργία.

Εδώ χρειάζονται οι τολμηρότερες τομές και αλλαγές. Για την μαχητική στράτευση σε ό,τι αποφασίζουμε και επιλέγουμε, για το μαχητικό οργανωτικό προσανατολισμό, για την πολιτικοποιημένα, δημοκρατική λειτουργία.

Πρέπει να ενισχυθούν με κάθε τρόπο οι επιτροπές πρωτοβουλίας. Όχι με τη λογική κάποιων έτοιμων δυνάμεων, αλλά με την προσπάθεια να «συναντηθούμε» πολιτικά και οργανωτικά, να «πάμε» στους πρωτοπόρους αγωνιστές της πολιτικής πάλης.

Προϋπόθεση για όλα αυτά είναι να δούμε με νέο πιο πλούσιο και αναβαθμισμένο τρόπο το ρόλο του μέλους του NAP.

ΙΟΥΝΗΣ 1993
